

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

30è aniversari de la Llei de creació de la Sindicatura de Comptes

Palau del Parlament, 2 de juny de 2014

La presidenta

Senyor síndic major de comptes, persones que m'acompanyeu a la taula que després el síndic presentarà degudament, síndics de comptes Andreu Morillas, Jordi Pons, Joan-Ignasi Puigdollers, Maria Àngels Servat i Miquel Salazar, secretari general, autoritats, síndic de greuges, president del Consell de Garanties Estatutàries, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, president de la Comissió Jurídica Assessora, director de l'Oficina Antifrau, diputats, membres de la comissió de la Sindicatura de Comptes, antics síndics de comptes, exconseller d'economia —impulsor de la segona Llei, no de la primera—, funcionaris i funcionàries de la Sindicatura de Comptes, benvinguts al palau del Parlament el dia que tenim el goig de celebrar el trentè aniversari de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Després en parlarem, parlarem d'aquella legislatura, la primera, en què es va crear l'arquitectura institucional de la Generalitat. Abans comentàvem amb els síndics i amb el president del Consell de Garanties Estatutàries que va ser una legislatura que, potser perquè era la primera després de molts i molts anys de dictadura franquista, tots tenien moltes ganes, molta il·lusió per tirar endavant el país, i moltes de les lleis importants que es van aprovar aquella legislatura van ser per unanimitat.

A vegades ho trobo a faltar, això. Avui no és tan fàcil. Avui s'ha de negociar molt, s'ha de debatre molt, però, a vegades, fins negociant, debatent i discutint, arriba el dia de la votació i no hi ha unanimitat. També és cert que n'hem après, en aquests trenta anys, i per tant també es fa d'una altra manera. Ara bé, crec que hem de valorar aquells primers quatre anys de legislatura, del 80 al 84, en què realment es van crear gran part de les nostres institucions aquí al Parlament.

(...)

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I per acabar, unes paraules de cloenda d'aquest acte commemoratiu del trentè aniversari de l'aprovació de la Llei de creació de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Després de sentir les quatre persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, he pres algunes notes que penso que és bo destacar.

En primer lloc, voldria dir que fa trenta anys que el legislatiu català va aprovar una llei bàsica per la qual es creava la institució que tenia la funció de fiscalitzar la gestió econòmica, financera i comptable del sector públic. Val a dir que tampoc en aquest àmbit el Parlament partia de zero. Podíem recórrer, com a país, a l'edat mitjana per trobar els antecedents històrics de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Em pensava que el síndic major en parlaria, i quan m'ho va comentar, que en parlaria, vaig anar a buscar ràpidament la història per veure com es deia el síndic del segle XIII, i es deia mestre racional, 'magister rationalis', oficial regi, institucionalitzat l'any 1283 per Pere el Gran, que controlava les finances i el patrimoni del rei de la Corona d'Aragó. O bé l'oïdor de comptes, que encara avui tenim, n'hem mantingut el nom. I l'oïdor de comptes és el que examina i aprova els comptes de la Generalitat i també del Parlament, i que va ser instaurat el 1359 amb tasques de fiscalització i supervisió de les finances públiques. No és sobrer destacar que, com la resta de les institucions públiques, aquestes van quedar abolides el 1716 pel decret de Nova Planta, com a conseqüència de la desfeta del 1714.

La Llei 6/1984 va ser elaborada en ponència conjunta, ja ho hem dit. Però permetin-me que, encara que sigui per respecte i per record, reivindiqui els pares d'aquella llei, uns diputats d'aquella primera legislatura que es deien Antoni Subirà, Raimon Escudé, Lluís Garcia, Maties Vives, Josep Fornas i Alexandre Pedrós.

Han vist que són sis diputats. Cap diputada. A la I legislatura van haver-hi set diputades. Quan he revisat la Sindicatura de Comptes, dels vint-i-set síndics, tres sindiques, dues aquesta darrera legislatura. Potser és hora que en aquest organisme també canviem una mica. Al Parlament ja ho hem fet. Al Parlament, de cent trenta-cinc diputats, hi ha cinquanta-sis diputades. No ho reivindico pel fet de ser dona, que també, sinó per la complementarietat. I en l'àmbit polític això ha estat bastant més fàcil que en l'àmbit privat.

Oriol Amat parlava de les empreses... Jo d'aquí a pocs dies tinc un dinar amb un organisme que aglutina moltes empreses a Catalunya, i penso dir-los amb molt bones paraules que la representació femenina és mínima, i que és molt important. No tan sols perquè a la universitat treuen molts millors notes, sinó també perquè al costat dels síndics segur que faran una molt bona feina i poden veure altres coses que els homes no han vist o no veuen. Però ja no parlo més de feminisme.

La llei de la Sindicatura de Comptes va ser aprovada per unanimitat de tots els grups. Això va passar sovint aquella I legislatura. Va passar amb la llei del Síndic de Greuges, va passar amb la llei del Consell Consultiu, avui Consell de Garanties Estatutàries, i va passar amb algunes lleis molt importants, que totes van marcar una etapa en què es defensava l'autogovern i, per tant, l'afirmació de Catalunya com a país. Parlo de la llei de normalització lingüística, sorprenentment aprovada per unanimitat, parlo de la llei que crea l'ens públic de la Corporació de Ràdio i Televisió, també aprovada per unanimitat, o de la llei de la compilació del dret civil de Catalunya, que és un tercer pilar dels nostres elements diferenciadors com a poble.

I crec que és bo destacar-ho, i que també és cert que en aquell moment tots tenien il·lusió. I quan, per exemple, Josep M. Carreras deia que el primer despatx de rellogats que van tenir va ser aquí a les golfes del Parlament, em recordava que quan l'any 1980 es va crear el departament de justícia, on vaig treballar molts anys com a funcionària i també, després, com a consellera, els primers sis mesos vam estar de rellogats al Col·legi d'Advocats de Barcelona. I per tant són històries que es van repetir els anys 80, perquè qui més qui menys els ha viscut amb molta il·lusió i molt pocs recursos, perquè allò de la informàtica era caríssim. Jo crec que fins l'any 90 no es feien les nòmines com s'han de fer, sinó que eren manuals. I recordo encara la funcionària de justícia que manualment anava posant les nòmines. Imagineu ara si es fes així. Clar, tot és un canvi enorme.

Ara, a l'hora d'explicar la història —i li demano que faci el llibre i que el faci dels trenta anys, encara que només conegui d'oïda el que ha passat els deu anys que no hi ha estat—, que ho tingui en compte. Perquè crec que als inicis de qualsevol institució, als inicis de la Generalitat, als inicis del Parlament, quan et trobes funcionaris que van ser als inicis de totes aquestes institucions els veus una il·lusió que avui no tots els funcionaris tenen. I per tant crec que és bo recordar que, quan treballes amb il·lusió, tinguis més recursos o menys, tot és possible. I que val la pena —i aquí crec que és obligació dels que tenim càrrecs de responsabilitat—

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

transmetre aquesta il·lusió. I que encara que visquem moments molt difícils en molts aspectes i que tinguem a Catalunya moltes persones vulnerables i famílies que viuen malament, i que, a més, el síndic de greuges, cada quinze dies o vint, em porti un informe i, a més, si me n'oblido m'ho faci recordar, doncs crec que, malgrat això, hem de ser capaços de transmetre il·lusió, perquè tenim molts reptes de futur, molts reptes.

Han passat trenta-cinc anys, en què hem fet una Generalitat gran, un país gran, però d'aquests trenta-cinc els últims deu ens el volen fer més petit, i hem de treballar per mantenir la força d'aquestes institucions i per tirar endavant el país que tots volem.

Aquella I legislatura hi havia un esperit constitucional, fundacional, de consens per actualitzar l'autogovern, després del llarg i dur parèntesi franquista. Aquesta va ser la recepta d'èxit d'aquella I legislatura a Catalunya, que no és aliena al pacte constitucional que es va fer a escala estatal i que va tenir com un dels màxims garants la figura del rei d'Espanya. I em permetran que avui, que hem conegut la notícia que ha abdicat, li agraïm la seva contribució decisiva a la transició democràtica. Els primers anys de la nostra democràcia el paper del rei Joan Carles va ser decisiu i és bo, i crec que és de justícia, reconèixer-ho.

En una celebració d'aniversari com aquesta, és de justícia també fer homenatge als cinc síndics majors. L'historiador ja ens ha parlat de les etapes de cadascun, li queda la del síndic Amat. Però com que el conec de fa molts anys, podem dinar un dia i li explico els trenta anys i escaig que fa que conec Jaume Amat i que, per tant, podrà treure algunes conclusions de la conversa.

També voldria destacar que la Sindicatura de Comptes ha estat una peça clau de la Catalunya institucional, i en aquest sentit m'agradaria encoratjar-los a seguir la línia de treball que van començar ara fa trenta anys però que, com que els temps canvien —i el president de la Càmera de Comptos de Navarra i Oriol Amat han parlat de tres aspectes, que jo també tenia aquí, que crec que són molt importants—, potser ara, després de trenta anys, el que hem de fer és revifar-los.

Han parlat de garantir la transparència, que és sempre necessària, però encara més en un temps de crisi profunda com la que vivim i, sobretot, de crisi de les institucions. Allò de la desafecció política no és una cosa d'un dia, ja fa anys que estem vivint una desafecció política important. I recordo persones que són aquí que

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

em parlaven de l'accés a la informació, de la transparència, del bon govern, i avui vostès ho han recordat.

Ja fa almenys tres o quatre anys que, des del Parlament i del Govern, s'intenta, com si diguéssim, capgirar tota aquesta situació, i no quedar-nos tranquils ni satisfets amb el que hem fet o amb el que tenim. Crec que estem obligats, com a mandataris públics, a treballar a fons en la transparència, a treballar a fons en el bon govern, perquè tenim dret, nosaltres, a fer i a treballar com un bon govern però, a més, els ciutadans tenen dret a aquest bon govern.

I com deia Oriol Amat, d'aquí a poc podem tenir unes eleccions o podem tenir una consulta o el que sigui, en què els ciutadans donin el seu parer, i els ciutadans s'aproparan als que parlen avui de manera clara, que diuen que les coses no van bé, però que es farà tot el possible perquè aquest país canviï i millori la seva situació. I jo crec que aquí tots, tots els responsables polítics estem obligats a parlar d'aquesta manera, a ser clars, i a defensar les institucions, a defensar-les perquè són les nostres institucions i perquè no les volem perdre, sinó que, al contrari, volem anar molt més enllà.

I en aquest sentit els vull agrair, primer, la seva capacitat de síntesi, perquè han sabut aprofitar el temps que els ha quedat per poder parlar-ne, però, sobretot, la claredat de la seva exposició.

I per tant deixin-me acabar agraint-los a tots la feina que fan, desitjar al síndic major i als síndics actuals que treballin amb aquest triple esperit: transparència, bon govern i, sobretot, tenir els comptes clars, per evitar les malfiances cap al poder públic, cap a la política i cap als gestors públics.

I moltes gràcies a tots els que, en un moment o altre, han format part de la Sindicatura de Comptes, l'aniversari de la llei de creació de la qual celebrem avui.

Crec que són importants les celebracions. Són tradicions, en alguns moments, i en d'altres potser es considera que no, però crec que ara que celebrem poques coses, perquè no tenim gaires oportunitats de ser feliços i d'estar contents, el fet de reunir-nos avui aquí i celebrar un trentè aniversari és important perquè ens permet, primer, saber de primera mà què pensem o què ha fet la Sindicatura i, després, poder parlar amb tots vostès, ja d'una manera més distesa, quan s'acabi aquest acte.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I res més. Moltes gràcies.